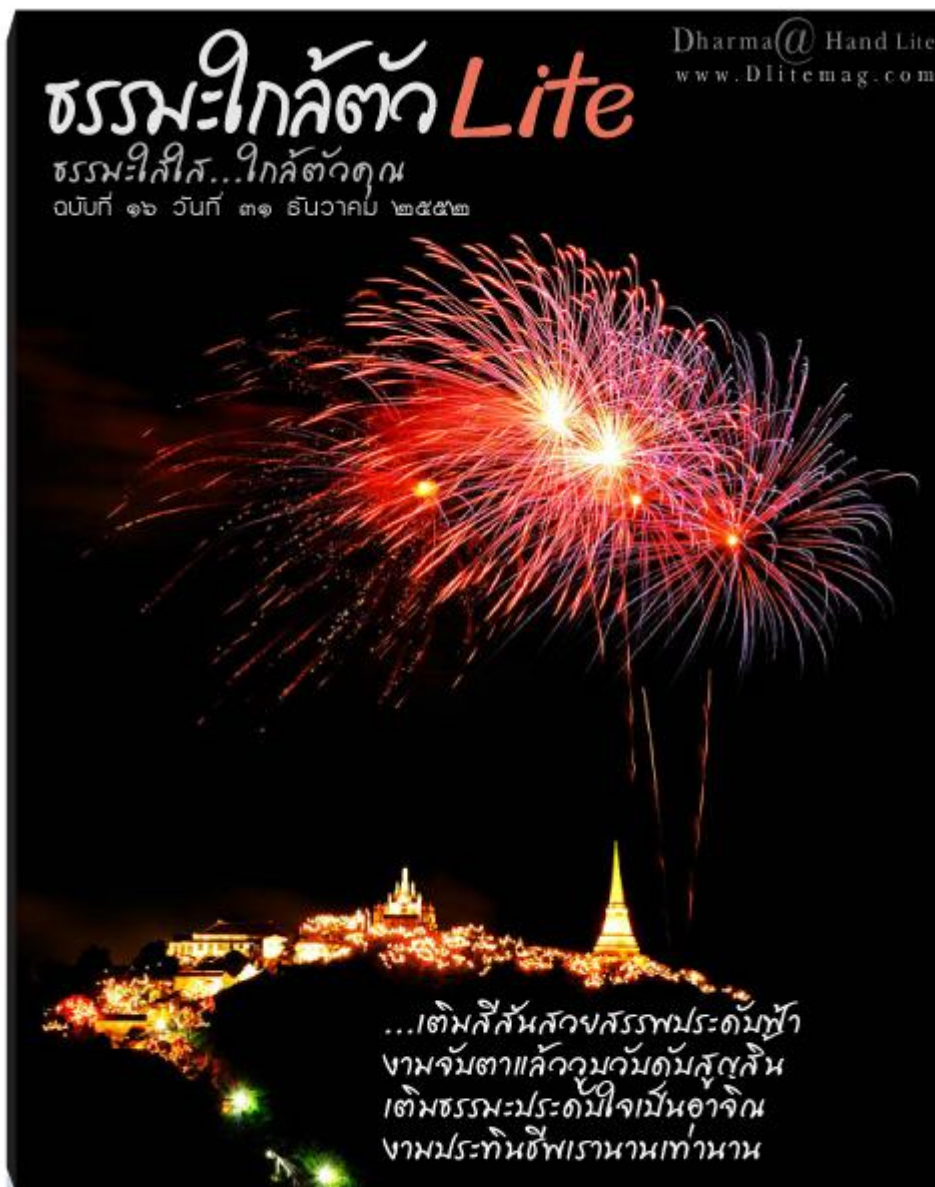

ธรรมะใกล้ตัว Lite

ธรรมะใกล้ใจ...ใกล้ตัวคุณ

ฉบับที่ ๑๖ วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๓

Dharma@Hand Lite
www.Dlitmag.com

...เติมสีสันสงกรานต์ประดับฟ้า
งามจับตาแล้วควมค้มดั่งสุญสิน
เติมธรรมะประดับใจเมื่อนอน
งามประทีปพรานานเท่านั้น

ภาพโดย : Take a Look Around take.a.look.around@live.com
<http://nikonclub.pantipmember.com>
ถ้อยคำโดย ศิณชารุ

สารบัญ

จากใจ บ.ก. ไกล่ตัว ฉบับที่ ๑๖ สวัสดิ์ปีใหม่.....	3
สารสองใจ จิต มาร กิเลส.....	9
โหรา (ไม่) คาใจ เมืองใหญ่หัวใจเหงา	11
เล่าเรื่องเมืองพุทธ อยู่ที่มুমมอง	15
ดั่งตฤณวิเศษนา ฟุ้งกังวล ทำงานจนไม่มีเวลาไปภาวนา.....	17
ห้องดับเพลิง นิทานโทสะ ตอน อย่ามาว่าฉันนะ!	19
กระปุกออมสิน สนใจลงทุนแล้ว เริ่มต้นอย่างไรดี?.....	21
บทความรัก ร่องรอยใจที่ไหลหลง.....	23
วรรณกรรมน่าใจ ม่านมนตรา ฉบับที่ ๑๑	26
ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๑๖	33

ฉบับที่ ๑๖ สวัสดีปีใหม่

จากใจ ม.ก.ใกล้ตัว
Lite Talk

สวัสดีปีใหม่ครับชาวธรรมะทุกท่าน

ธรรมนิยมชาวบ้าน

ปีใหม่คือวันที่ควรฉลองให้สดชื่น

รับฟ้าใหม่ ดาวใหม่ ที่หวังว่าจะไฉไลกว่าเก่า

อันนี้ไม่ใช่เรื่องของการหลอกตัวเอง

ปากแข็ง หรือหน้าด้านหน้าทน

โลกจะแตก ศาลจะสั่งยึดทรัพย์

ก็อุตส่าห์แกล้งพูดว่าปีใหม่นี้ทุกอย่างจะดีขึ้น

แต่เป็นเรื่องของใจ

ถ้าทำใจใหม่ใหม่ สด เต็ม

ก็จะเกิดพลัง บันดาลให้อยากลุกขึ้นสู้

แค่แหงนหน้ามองฟ้า

คุณจะรู้สึกว่ฟ้าเดิมก็ใหม่ได้

ขอเพียงมันทำให้ใจของคุณต่างจากเดิม

จากหม่นหมอง กลายเป็นสว่างไสว

ฉะนั้น ขอให้ระลึกกันว่า ฟ้าใหม่ ฟ้าใหม่

เป็นอันเดียวกับใจใหม่ที่ดีขึ้น

เหมือนตอนเห็นฟ้า ได้กำลังใจจากฝั่งฟ้านั้นแหละ

ธรรมนิยมคนทำงาน

ปีใหม่คือช่วงเวลาของการทบทวนว่า

ปีที่ผ่านมาสิ่งใดผิดพลาดให้แก้ไขปรับปรุง

ปีที่จะมาถึงต้องวางแผนทำอะไรบ้าง

ช่วง ๒๕๕๒ หนึ่งปีเต็มๆสำหรับผม

คือการยอมถูกควบคุมโดยหมอและตนเอง

ปรับปรุงอุปกรณ์การทำงานขึ้นสำคัญ

อันได้แก่ร่างกายนี้ให้ดีขึ้น

ทั้งสร้างวินัยในการออกกำลังกายและกินยา

การมีวินัยไม่ใช่เรื่องของความฝืนใจ
แต่เป็นการสร้างความเคยชินใหม่ ๆ วันละน้อย
เมื่อความเคยชินตั้งมั่นแล้ว
วินัยก็รักษาตัวเองอย่างเป็นอัตโนมัติ

นอกจากวินัยในการบริหารจัดการร่างกาย
ผมยังเรียนรู้ที่จะระวังตัวมากขึ้น
ไม่ได้หมายถึงแค่ระวังคน
แต่รวมถึงระวังสถานการณ์ด้วย
ปีที่ผ่านมาคือบทเรียนว่าทุกสถานการณ์พลิกได้
แต่ถ้าเราระวังตัวพอ
เตรียมรับมือกับการพลิกไว้แล้ว
ก็จะยังคงมองโลกในแง่ดีให้สบายใจต่อไป
เพราะการรู้จักเปลี่ยนร้ายให้กลายเป็นดีนั้นแหละ
คือต้นเหตุสำคัญที่ทำให้เรารู้จักมองโลกในแง่ดีจริงๆ

นอกจากวินัยและการระวังตัว
ปีที่ผ่านมายังเป็นการเริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลง
ผมมีวิธีคิดในการทำงานต่างไป
ไม่ใช่ด้วยความบังเอิญ
แต่ด้วยประสบการณ์
ด้วยคอมพิวเตอร์ใหม่ ด้วยซอฟต์แวร์ใหม่
ที่รวมตัวกันจัดระเบียบความคิดใหม่
เช่น โปรแกรมประเภท Mindmap
ที่ช่วยให้วางแผนอย่างเห็นภาพ
สลับสับเปลี่ยนหมวดหมู่ไอเดียได้อย่างง่ายดาย
ตลอดจนโปรแกรมประเภท Outline-oriented
ที่ช่วยให้เขียนหนังสือแบบเห็นสารบัญทั้งเล่มตลอดเวลา
รู้ว่าอยู่ตรงไหน จะแทรกไอเดียใหม่เข้าไปที่ใด
ทำให้ผมคิดว่ามันคุ้มค่า
กับการใช้เวลาเรียนรู้โปรแกรมแปลกใหม่
ซึ่งเขาพัฒนาขึ้นจากการให้ความสำคัญกับผู้ใช้

สุดท้าย ธรรมเนียมนักเจริญสติ
ปีใหม่คือโอกาสทบทวนตามหลักอิทธิบาท ๔

ว่าเรายังมีความพอใจแค่ไหน
ความพอนั้นนำไปสู่ความขยันขันแข็งเพียงใด
ความขยันขันแข็งนั้นยืนพื้นอยู่บนการใช้สมองหรือใช้อารมณ์
และการใช้สมองนั้นคือการเอาแต่คิดมาก
หรือเรียนที่จะ "รู้" อย่างถูกต้อง

บนเส้นทางเจริญสติในปีที่ผ่านมา
ผมไม่ได้เห็นของแปลกใหม่
เห็นแต่ของเดิมเพิ่มขึ้น
และการเห็นของเดิมเพิ่มขึ้นนั้นแหละ
กลายเป็นมุมมองที่ต่างไป
ราวกับได้อะไรใหม่ทุกวัน

ขอเปรียบเทียบอย่างนี้
เหมือนเราเคยยึดเสาอยู่ต้นหนึ่งเป็นหลัก
ยืนติดประชิดกับมัน จนแทบไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามันเป็นเสา
เสานั้นรูปพรรณสัณฐานอย่างไร
ต่อเมื่อค่อยๆ ยับถอยห่างออกมาวันละนิด
เสาจึงปรากฏเป็นเสา เป็นต่างหากจากเรา
และเราก็เริ่มเห็นรูปพรรณสัณฐานของเสาครอบคลุมขึ้น
เป็นสัดส่วนตรงกับการถอยห่างออกมา

และการถอยห่างออกมา
ก็ทำให้เรามีความรู้สึกว่าจะไปยึด
จะไปเอาอะไรกับเสาได้น้อยลงเรื่อยๆ
มีความเป็นเอกเทศ เป็นอิสระจากเสามากขึ้นเรื่อยๆ
นี่แสดงให้เห็นว่าการก้าวถอยช้าๆ
แม้ไม่มีอะไรน่าตื่นตาตื่นใจในแต่ละก้าว
แต่สิ่งที่ต่างไปก็คือประสบการณ์ในการเห็น

เสาเปรียบเหมือนกายใจ
ที่เราเคยยึดมั่นไว้ว่ามันเป็นหลัก เป็นที่ตั้งของตัวเรา
เมื่อถอยออกมาเห็นมันอย่างเข้าใจและครอบคลุม
มันก็แค่เป็นของหลอกจิตให้หลงเกาะ หลงยึด
เหมือนเด็กที่นึกว่าไม่ยึดเสาแล้วจะไม่ปลอดภัย

แต่ความจริงก็คือเสานั้นแหละ
หลอกให้เราขึ้นอยู่กับภยันตรายและภาระหนัก

สำหรับงานถอยห่างจากเสา
ปีหน้าผมยังไม่มีแผนการพิเศษต่างจากเดิม
นอกจากค่อยๆถอยทีละนิดในจังหวะที่เคยคุ้น
แต่ก็มองล่วงหน้าไว้ด้วยว่าถึงตรงไหน
ควรมีจังหวะที่แตกต่างออกไป

ดังตฤณ
ธันวาคม ๕๒

เรื่องน่าสนใจระจําคน

คอลัมน์ "สารส่องใจ" ฉบับนี้
ขอส่งท้ายปีเก่าด้วยธรรมะดีๆ จาก "หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ"
หลวงปู่ท่านเมตตาสอนวิธีสำรวมจิตให้พ้นจากบ่วงแห่งมารและกิเลส
ในตอน "จิต มาร กิเลส" ค่ะ (-/-)

สมาชิกชมรม workaholic ที่มักมีข้ออ้างเสมอ
ว่างานมากจนไม่มีเวลาสำหรับการภาวนา
อ่านคอลัมน์ "ดังตฤณวิสนา" ฉบับนี้
จะได้คำตอบว่า แท้จริงแล้ว การภาวนานั้น
ไม่มีข้อจำกัดเรื่องเวลาและสถานที่อย่างที่เคยเข้าใจกันค่ะ

ปัญหาเป็นสิ่งที่คู่กับชีวิต แต่ทุกข์ในใจ เป็นสิ่งที่เราสร้างขึ้นเอง
ในสถานการณ์เดียวกัน อาจมองให้เป็นโทษก็ได้ หรือมองให้เป็นคุณก็ได้
คอลัมน์ "เล่าเรื่องเมืองพุทธ" ฉบับนี้
มีเรื่องเล่าสมัยพุทธกาลของนางอุตตรามาเล่าสู่กันฟัง
ในตอน "อยู่ที่มมมมมม" ค่ะ

คอลัมน์ "กระปุกอมสิน" ฉบับนี้
มาว่ากันต่อด้วยเรื่องของการลงทุน กับ "คุณ Mr.Messenger"
ในตอน "สนใจลงทุนแล้ว เริ่มต้นอย่างไรดี?" ค่ะ

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

- ชมรมคนรู้ใจ และบริษัท DMG

ขอเชิญร่วมฟังธรรมเทศนาจาก หลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชโช

วันอังคารที่ ๕ ม.ค. ๒๕๕๓ เวลา ๑๓.๓๐ - ๑๔.๓๐ น.

ณ ห้องพุทธคยา อาคารอัมรินทร์พลาซ่าค่ะ

แผนที่: <http://bit.ly/7DeZZF>

- มุลนิธิกระจกเงา ขอเชิญผู้ใหญ่ใจดี ^_^

ร่วมบริจาคเสื้อผ้า ชุดนักเรียนมือสอง และอุปกรณ์การเรียน

ให้กับน้องๆ บนดอยที่ขาดแคลนค่ะ

ใครที่ยังไม่ทราบจะทำบุญรับปีใหม่ที่ไหน เชิญร่วมทำบุญกับน้องๆ กันได้นะคะ

นอกจากนี้ ทางมูลนิธิก็มีอีกหลายโครงการที่น่าสนใจ

สามารถอ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่นี้ค่ะ

<http://www.mirror.or.th/>

ประชาสัมพันธ์กิจกรรมพิเศษ "ปีใหม่ ชีวิตใหม่ กับ dlitemag ^_^v"

อีกเพียงวันเดียวก็จะเริ่มต้นปีใหม่สาธุกันแล้ว

ทีมงาน dlitemag ทุกคน ก็ขอกล่าวสวัสดีปีใหม่ ๒๕๕๓

กับท่านผู้อ่านทุกๆท่านกันล่วงหน้าเลยนะคะ ... ^_^/

และในช่วงเทศกาลปีใหม่นี้ ทางทีมงานนิตยสารขอเชิญชวนท่านผู้อ่านทุกท่าน

ได้ร่วมบันเทิงในธรรมกับกิจกรรมพิเศษ "ปีใหม่ ชีวิตใหม่ กับ dlitemag ^_^v"

โดยร่วมกันแสดงเจตน์จำนงค์ที่จะลด ละ เลิกนิสัยที่ไม่พึงใจอะไรก็ได้ของตัวเอง

ทีละเล็กทีละน้อย วันละนิดวันละหน่อย ตลอดทั้งปีใหม่ที่ถึงนี้

จนกลายเป็นนิสัยใหม่ และเป็นชีวิตใหม่ที่ตัวท่านเองอาจจะคาดไม่ถึงกันด้วยค่ะ 😊

"กฎของเกมกรรมประการหนึ่ง คือ

มีนิสัยเสียใดติดตัว ก็จะเป็นบุคคลหรือเหตุการณ์ที่สอดคล้องกับนิสัยนั้นมาเข้าตัว

ทุกคนมีนิสัยเสียอย่างใดอย่างหนึ่ง

ซึ่งก็แปลว่าเส้นทางชีวิตจะต้องเผชิญกับผลเสียของนิสัยนั้นๆเสมอ

ลองคิดดูว่าถ้าคุณเปลี่ยนนิสัยที่เสียที่สุดได้ เส้นทางชีวิตจะหักเหสักปานใด"

-- จากหนังสือ "มีชีวิตที่คิดไม่ถึง" โดย ดังตฤณ

นิสัยที่ไม่ดีของเรานั้น นอกจากจะทำให้เพื่อนฝูงและคนรอบข้างต้องเดือดร้อนแล้ว

สุดท้าย เราเองนั้นแหละที่ต้องเป็นผู้รับผลในสิ่งที่ตนเองได้ทำไว้

ดังนั้น เพื่อชีวิตใหม่ที่ดีกว่า สวยงามกว่า เรามาเริ่มเปลี่ยนนิสัยกันเถอะนะคะ ^_^v

กติกาง่ายๆมี ๒ ข้อดังนี้ 😊

- ให้พิจารณาถึงนิสัยที่ต้องการเปลี่ยนแปลงจริงๆ เพียงข้อเดียวเท่านั้น (โปรดเลือกข้อที่ต้องการเปลี่ยนแปลงจริงๆนะคะ)

- แต่งข้อความปลุกใจตัวเองสั้นๆ และเขียนโพสท์ที่เว็บบอร์ด "ปีใหม่ ชีวิตใหม่ กับ dlitemag ^_^v" (<http://www.dlitemag.com/forum/index.php?board=39.0>)

ทางทีมงาน dlitemag จะขอมอบหนังสือเล่มใหม่ล่าสุดของสำนักพิมพ์ฮาวฟาร์

"เสียดายคนตายไม่ได้อ่าน ฉบับปฏิรูป" พร้อมลายเซ็นคุณดังตฤณ

ให้แก่ท่านผู้โชคดีจำนวน ๑๐ รางวัลค่ะ ^_____^/

แล้วพบกันในเว็บไซต์นะคะ Happy New Year & Happy New Life ค่ะ...

จิต มาร กิเลส

หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ

จิตไปเร็วมาก เจ้าของตามไม่ทันไปทุกขณะ ดังนั้น คนเลยทำชั่ว
ปล่อยให้กิเลสพาไป ไปฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม
พุดจาหยาบคาย ส่อเสียดให้คนอื่นเดือดร้อน ตีมสุมรา

ความชั่วมี ความดีมี จิตมีสิทธิ์ที่จะเลือก
ถ้าจิตฉลาด ก็เลือกเอาบุญกุศล ถ้าไม่ฉลาด ก็เลือกเอาเรื่องชั่ว พอใจทำชั่ว
จิตไม่ฉลาด ไม่สามารถสร้างหรือหาข่าวของ ของตัวเอง
ก็ไปฉกฉวยเมื่อเห็นของของผู้อื่น
ในโลกสมมุตินี้ กลับเห็นผู้ฉกฉวย หลอกคนอื่นได้ เป็นคนฉลาด
โลกก็เป็นอย่างนี้

แต่ในทางธรรมะ ถ้าไปทำให้คนอื่นทุกข์เดือดร้อน
กรรมนั้นก็จะตามสนอง ให้ต้องถูกหลอก โดนต้มตุ๋น ต้องเสียใจ
คับอก คับใจ เกิดชาติใดก็จะเป็นอย่างนั้น

พระพุทธองค์ทรงสอนให้คนฉลาด มีปัญญา ไม่สอนให้โง่เขลาเบาปัญญา
คำสอนล้วนแต่ทำให้เกิดปัญญา แนะนำให้คนฝึกตน
อย่าปล่อยตนให้ไหลไปตามอำนาจของกิเลส

“พุทฺธะมัง เอกะจะรัง คุหาสะยัง...ฯลฯ”
ปกติของจิตนั้น เทียบไปไกล มีถ้าคือร่างกายเป็นที่อาศัย
ใครสำรวจจิตใจตนให้ดีก็จะพ้นจากบ่วงแห่งมาร

สิ่งที่ยิ่งทำให้โลก โกรธ หลง ก็คือ “มาร”
เมื่อพิจารณาแล้วต้องไม่หลงไหลไปตามมายาของกิเลสนั้น
เมื่อมีอะไรมากระทบก็อย่าวู่วาม ให้มีสติสัมปชัญญะสกัดกั้นจิตใจไว้

มีอะไรมากระทบใจ ก็ “อดทน” ก่อน ถ้าไม่อดทนก็จะมีเรื่อง

อย่างมีคดีกัน ฟ้องกัน เสียเงิน เสียเวลา ไปศาลที่ไรก็เสียเงินทุกที ไม่ฉลาด
ถ้าฉลาดใจทักกับจำเลยควรมาพูดคุยกัน
ตกลงกัน สมยอมกัน ยอมสละกันบ้าง
การว่าความในโรงศาลไม่ใช่ของดี ทำให้เสียเงินทอง เสียเกียรติยศชื่อเสียง

พระพุทธองค์จึงสั่งสอนให้สำรวมจิต ซึ่งจะทำให้มาร
คือ ความชั่วทั้งหลายมาหลอกลวงยั่วยวนไม่สำเร็จ
เพราะว่าจิตรู้เท่าทัน เมื่อจิตตั้งมั่น ก็เกิดปัญญา

ดังนั้น อย่าปล่อยให้จิตไหลไปตามกระแสโลก จะยืน เดิน นั่ง นอน
ก็ใช้สติสัมปชัญญะพิจารณาก่อน จะทำ จะพูด จะคิด ก็สำรวมจิต
รักษาจิตให้ดี มารหรือความชั่ว ก็มาลบล้างหรือทำให้จิตใจเศร้าหมองขุ่นมัวไม่ได้

ขอให้เข้าใจว่า ความชั่วทั้งหลาย (โลภ โกรธ หลง) คือตัวมาร
ใครล่วงความโลภ ความโกรธ ความหลง ก็เข้าใจผิด เดินทางผิด เห็นผิดเป็นชอบไป
การขอห่วย รวยเบอร์ บนบาน ไม่ได้อะไร นี่เรียกว่า ความหลง

ดังนั้น สำรวมตัวเองให้ดี ไม่ปล่อยให้ความชั่วจูงจิตใจไป
เท่านี้ก็แค่ความดี ไม่มีความชั่ว

ก่อนนอนควรสวดมนต์ไหว้พระ ฝึกฝนตน อย่าแค่กราบ ๓ ที แล้วนอนเลย
เพราะพวกเรากำลังฝึกตนอยู่ พระพุทธองค์ทรงวางระเบียบไว้อย่างไร
ก็ให้ฝึกตนอย่างนั้น ทำบุญทำทาน ขยันทำงานขยันทำบุญ ควบคุมใจให้อยู่ในความดี
อย่าให้โลภ โกรธ หลง มาครอบงำใจให้ไปทำไม่ดีกับคนอื่น
อันจะเป็นบาปเป็นเวรต่อไป ทำความดีให้เกิดในใจตน ด้วยการพองจิตให้แน่น

จิตมีปกติเที่ยวไปไกล แต่ไม่มีรูปร่าง มีถ้าคือกายเป็นที่อาศัย
ผู้ใดสำรวมจิตใจให้ดี ก็จะพ้นจากบ่วงแห่งมาร คือ ความโลภ ความโกรธ ความหลง นั่นเอง

เมืองใหญ่หัวใจเหงา

Astro FAQ

โธนา (ไม่) ดาใจ

โดย Aims Astro

ถาม – ดิฉันมีความรักก็ครั้งๆ ก็ล้มเหลวตลอด ไม่เคยสมหวังสักครั้ง ทุกครั้งที่อกหักก็ตั้งใจ
เสมอว่าจะอยู่เป็นโสด พออยู่คนเดียวไปนานๆ ก็เหงาจนทนแทบไม่ได้ พอมีคนเข้ามาในชีวิตก็
เลยยอมคบหาดูด้วย แล้วก็เจ็บซ้ำๆ มาหลายหนแล้ว อยากรู้ว่าทำอย่างไร ดิฉันจะเอาชนะความ
เหงาได้สักทีคะ

จริงๆ แล้วความเหงาไม่ได้มีไว้เอาชนะคะ
แต่เป็นสภาวะแบบหนึ่งที่เอาไว้ "รู้"
เช่นเดียวกับ โลก โกรธ หลง อิจฉา ฯลฯ
ถ้าเจริญสติปัญญา โดยเริ่มต้นง่ายๆ
ด้วยการดาวน์โหลดไฟล์เสียงเทศน์ ของหลวงพ่อบุญราโมทย์ ปาโมชโช
ที่เว็บ <http://www.wimutti.net/pramote/>
มาฟัง แล้วตามรู้ตามดูไปสักพัก
ไม่นานก็จะพบว่าความเหงาก็เป็นเพื่อนเราได้นะคะ
และการอยู่เป็นโสดถึงจะต้องเผชิญความอ้างว้างบ้าง
แต่ถ้าเทียบความทรมานจากอาการไม่สมหวังในรักแล้วละก็
ลูกค้าหญิงที่กำลังทุกข์หนักเพราะถูกหักอก บอกว่า "รู้แบบนี้ยอมเหงาดีกว่า"

จากการได้พูดคุยกับลูกค้าที่มีคู่
สรุปความได้ว่าหลังจากพ้นช่วงข่าวใหม่ปลามันแล้ว
แต่ละคนก็ล้วนต้องพบสารพันปัญหา มากบ้างน้อยบ้าง
บางรายเกือบจะพลีชีวิตอุทิศรักไปเลยก็มีคะ (T.T)
จริงๆ แล้วก็มีคนที่ได้คู่ครองที่ประเสริฐอยู่บ้างนะคะ
แต่ก็เป็นส่วนน้อยมากถึงมากที่สุด และก็ยังมีปัญหากระจุกระจุกอยู่ดีคะ
คนมีคู่จึงต้องรับมือกับปัญหาต่างๆ นานา
แต่คนโสดไม่ต้องรับมือกับอะไร
เว้นแต่ทุกข์เรื่องเดียวคือ "เหงา" เท่านั้น

แต่ไอ้เจ้าความเหงานี้แหละคะ ที่เป็นแรงขับ
ทำให้หลายคนยอมทำผิดศีลธรรม ยอมเป็นขู้

หรือยอมหวานอมขมกลืนกับความรักแย่ๆ เพียงเพื่อให้หัวใจไม่อ้างว้าง
บางคนยอมให้คนรักมีคนอื่นได้ แต่ขออย่าทอดทิ้งจากไป
เพราะทนไม่ได้ที่จะต้องอยู่คนเดียว
ทั้งหมดทั้งปวงนี้หากมองในแง่ของกรรม
ก็จะเข้าใจและเมตตากรุณาต่อกันได้
เพราะว่าดวงชะตาของแต่ละคน บอกได้ว่าเป็นคนชี้เหงาหรือไม่
ด้วยผลของกรรมเก่าที่ทำไว้ ทำให้ต้องมีนิสัยดังกล่าวดิตถ์มาในชาตินี้

ลองสังเกตดูนะคะ...

บางคนมีเพื่อนมีครอบครัวแวดล้อมพร้อมหน้า
แต่กลับไม่รู้รักใคร่ ไม่รู้สึกอุ่น
ต้องมีแฟนเท่านั้น ถึงจะรู้สึกว่าไม่ขาดแคลน
ยิ่งไม่ต้องพูดถึงคนที่มาจากครอบครัวแตกแยก ว่าเหว
ที่บางคนกลายเป็นคนหิวรัก ยึดมั่นถือมั่นในตัวคนรักมากๆ เลยก็มี
หลายคนที่มีกรรมทำนองนี้ จะวิ่งไล่ไขว่คว้าหารักมาตลอดค่ะ
โชคร้ายก็คือ เมื่อมีความรักเข้ามาในชีวิตแล้ว
ก็กลับไม่ค่อยประสบความสำเร็จ ต้องเจ็บซ้ำ
หรือบางคนไม่ค่อยมีใครเข้ามาถูกใจชอบพอ
ต้องเป็นฝ่ายแอบรักเขาแต่ไม่สมหวัง

ถึงล้มเหลว ต้องเศร้า เจ็บขำระทม
แต่แล้วก็ไปวิ่งหาอีก เจ็บอีก หลายครั้งหลายคราวไม่รู้จบ
บางรายเหงามากจนกลายเป็นโรคซึมเศร้า
หรือถึงขนาดฆ่าตัวตายเพราะว่าเหวก็มี
ยิ่งเดี๋ยวนี้ความสัมพันธ์ระหว่างคนในครอบครัวมีความห่างเหินมากขึ้น
บางคนต้องอยู่ในเมืองใหญ่คนเดียว ก็เลยเกิดอาการหนุ่มสาวหัวใจเหงากันเยอะค่ะ

ความเหงา ความอ้างว้าง อยากได้ความรัก
นับเป็นเรื่องธรรมดาของปุถุชนนะคะ
แต่ถ้ามองในมุมของการปฏิบัติธรรม
ก็จะพบว่าแท้ที่จริงแล้ว ความเหงาและอาการด้นรันทที่จะมีใครสักคน
ก็คือการแสดงออกซึ่งความ "อยากมีตัวตน" ของจิต
คือต้องการมี "เรา" เข้าไปในความรู้สึกของคนสักคนหนึ่ง
หรือให้คนอื่นเห็นความหมายของ "เรา"
ถ้าไม่มีใครมองเห็นและให้ความสำคัญกับ "เรา"

ไม่มีใครสักคนมารัก "เรา"

ไม่มีใครเห็นคุณค่าของ "เรา"

"เรา" ก็จะทุกข์มาก

แต่...ยังมี "เรา" มากเท่าไร...

ก็ยังห่างไกลจากมรรคผลนิพพานมากขึ้นเท่านั้น

เฮ้อ! เล่ห์เหลี่ยมของสังสารวัฏนี้มันเยอะแยะจริงๆ เลยนะคะ (-"-)

แล้วถ้าเหงาจนเป็นทุกข์มาก จะแก้ไขยังไงดี

เรื่องพี่สาวทางธรรมท่านหนึ่งให้แง่คิดกับดิฉันว่า

"ถ้าเหงาแล้วไปหาอะไรทำเพื่อแก้เหงาไปเป็นครั้งๆ

ตรงนั้นก็มีความสุขแบบโลภๆ ไป

แต่ถ้าอยากได้มรรคผล เมื่อเหงาต้อง "รู้" "

(ขอบพระคุณค่ะพี่) ^^v

พูดถึงกิจกรรมที่ช่วยบรรเทาความเหงาได้เป็นอย่างดี

ก็คือการแบ่งปันความรักให้กับผู้อื่นค่ะ

ที่แท้แล้วโลกนี้มีคนที่รอคอยความเอื้ออาทรอยู่มากมาย

ทั้งเด็กที่บ้านเด็กกำพร้า คนชราที่ถูกทอดทิ้ง คนป่วยอนาถาที่ไร้คนเหลียวแล ฯลฯ

ลองเปลี่ยนบทบาทดูดีไหมคะ

จากเดิมที่เป็นฝ่ายอยากได้รับความรักจากคนอื่น

และเลือกที่จะให้กับคนที่ไม่ได้อยากได้รับจากเรา

ซึ่งทำให้ต้องผิดหวังเสมอมา

พลิกบทบาทมาเป็นฝ่ายที่แบ่งปัน

มอบความรู้สึกดีๆ ให้กับผู้ที่พร้อมจะรับ

การได้ช่วยให้ความอบอุ่นแก่หัวใจดวงอื่น

ก็จะทำให้หัวใจดวงนี้ของเรา...อุ่นและอุ่นขึ้นเช่นกันค่ะ (^_^)

ถ้าอยู่คนเดียวอย่างมีความสุขแล้ว

จะมีคู่หรือไม่มีคู่ก็ได้ต่างกัน

เพราะเรายึดธรรมะเป็นที่พึ่ง

มีชีวิตได้อย่างมีความสุขด้วยตัวเองแล้วค่ะ

สำหรับท่านที่สนใจดูดวงกับคุณ Aims Astro สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ ตามลิงค์ด้านล่างค่ะ
<http://sites.google.com/site/aimsastro/>

อยู่ที่มมมมม

ปัญหาเป็นสิ่งที่คู่กับชีวิต แต่ความทุกข์ในใจ เราสร้างขึ้นเอง

อยู่ที่เราว่าจะมองอย่างไร ตัวอย่างที่มีให้เห็นทั่วไป เช่น

เหตุการณ์เดียวกัน เกิดขึ้นกับคนสองคน แต่ความทุกข์ความเศร้าในใจกลับไม่เท่ากัน

หลวงพ่อปราโมทย์ท่านเมตตาแสดงธรรมเทศนา

เกี่ยวกับเรื่องของนางอุตตราภูกน้ำมันเดือดราดศีรษะ

ถ้าเป็นพวกเรา จะคิดจะทำอย่างไร ลองพิจารณาดูนะคะ 🙏

ค่อยฝึกนะ ฝึกแล้วจะได้ของดีของวิเศษ

เบื้องต้นก็มีความสุขในชีวิตธรรมดาดีแหละ

จิตใจที่ยิ่งภาวนานะ มันจะมีความสุขมากขึ้นๆ

เพราะความทุกข์มันจะสั้นลงเรื่อยๆ ความทุกข์มันจะเบา

อย่างบางคนนะ สามมีอีหนูนะ

แต่เดิมทุกข์มากเลย กลุ้มใจ กลุ้มใจมากๆ มาเรียนธรรมะ

ตอนหลังดีใจนะ มันมีอีหนูได้ มันจะได้ไม่ยุ่งกับเรา

เราจะได้ภาวนา ไม่ต้องไปปรนนิบัติมัน ให้มันไปอยู่ที่อื่นเลย

สมัยพุทธกาลก็มีนะ

ผู้หญิงคนหนึ่งก็เป็นพระโสดา

เขาอยากทำบุญ สามมีก็ยุ่งๆ เขาหาอีหนูให้คนนึง

แล้วอีหนูนี้มันแบบอีหนูรับจ้างนะ

อีหนูรับจ้าง เขาจ้างมา จ้างมาอยู่นานเลย
มันก็เลยลืมหืมตาไป คิดว่าตัวเองเป็นเจ้าของบ้าน
แล้วเห็นเมียหลวงนี่นะทำครัวทั้งวันเลย หน้ามอม เปื้อนอยู่ทั้งวัน
สามีไปเห็นก่อน สามียืนอยู่บนห้องนอนนะ
มองลงมาที่ครัว เห็นเมียหน้ามอมเขียวนะ
อยู่กับเมียน้อยนะ ผัวก็หัวเราะเลยว้านี่โง่ ไม่ได้พูดออกมา
นี่โง่โง่ ดูลึ มัวแต่ขลุกอยู่กับของสกปรก
ไปทำบุญให้พระกิน มันจะได้อะไรขึ้นมา หัวเราะขึ้นมา
อีนังเมียน้อยดีกว่าผัวไปเห็นเมียหลวงแล้วก็ปลื้ม หัวเราะ คงจะรักมาก
หึงเลย มันบุกลงมาในครัว
มันเอากระทะน้ำมันนะ ยกขึ้นราดเมียหลวงเลย
เมียหลวงไม่โกรธนะ ไม่โกรธ แล้วไม่เป็นอะไรหรอก
ลูกน้องนะช่วยกันรุมตีบ แกก็ห้ามไว้
เอาตัวมา เอาเมียน้อยมา เอาจับยา เอาใส่ยา อะไรอย่างนี้
ดูแลให้ ไม่โกรธอะไร
คนถามว่าทำไมไม่โกรธ
เขามีบุญคุณนะ เขามีบุญคุณ
ทำให้ฉันมีเวลาจะทำอาหารถวายพระพุทธเจ้า

พวกเราค้นไหนสามีมีเมียน้อย ลองทำใจอย่างนี้ดูบ้าง ทำใจใหม่
คงเอากระทะไปราดมันนั่นละนะ ไม่ใช่ถูกเมียน้อยราดหรอก
มันอยู่ที่มมมมมของชีวิตนะ
ในสถานการณ์อันเดียวกัน มองให้มีความสุขก็ได้ มองให้ไม่ทุกข์ก็ได้
มองให้เป็นโทษก็ได้ มองให้เป็นคุณก็ได้

คนไหนฝึกจิตฝึกใจ มีสติ มีปัญญา
มันก็จะมมมมมที่ทำให้ตัวเองไม่ทุกข์นะ ทุกข์น้อยๆ
เห็นไหมนี่แค่ฝึกสติ
ยังไม่ได้มรรคได้ผลเลย ก็มีความสุขแล้ว
สามารถดำรงชีวิตอย่างมีความสุข มีความทุกข์น้อยลงๆ นะ
คนที่แวดล้อมเราก็อพลอยมีความสุขไปด้วย

ฟังกังวล ทำงานจนไม่มีเวลาไปภาวนา

ถาม : ช่วงนี้มันฟัง กับมีความกังวลอยู่ตลอดเวลาค่ะ

เราก็ดูก็แล้วกันว่ามันฟังน้อยลงนะ

คือถ้าไปคิด จิตไปจับอยู่ว่าช่วงนี้มันฟัง คุณยังไม่ไปไหนเลยนะ

คุณจะรู้สึกได้ว่า เอ้ย มันฟังนะ ไข่ม้อย มันจะคิดอยู่แค่นั้น

แต่ถ้าลองเปรียบเทียบดู ถ้าเมื่อปีที่แล้วนี่ อย่างนี้

เปรียบเทียบดูแล้วอันไหนมันฟังมากกว่ากัน

แล้วเราบอกได้ว่า เอ้อ อันนี้มันน้อยลงเยอะ

เพราะแต่ก่อนนี่ ถ้าคิดฟังแล้วมันรู้สึกหนักๆ

แต่ตอนนี้ถึงฟังไปมันก็ไม่หนักเท่าแต่ก่อน อย่างนี้

ถ้ามีข้อเปรียบเทียบแบบนี้นะ ใจคุณจะได้เห็นความต่าง ไปอยู่กับความต่าง

ไม่ใช่ไปเอาแต่คิดว่าช่วงนี้มันฟัง ช่วงนี้มันแย เข้าใจมั๊ย

เข้าใจพออย่าท้อใจมั๊ย คือถ้าเมื่อไหร่คุณมีมุมมองที่เป็นลบ

แม้แต่การภาวนา แม้แต่การพยายามที่จะเจริญสติ คุณก็จะจอดนะ

จอดนี้อยู่กับที่ด้วยความคิดของคุณเองที่มันเป็นลบ

แต่ถ้าความคิดของคุณถูกทำให้เป็นบวกซะ

แล้วเห็นว่า เอ้อ ใอันนี้มันก็ดีขึ้นมากกว่าเดิมตั้งเยอะ

แต่ก่อนนี่เศร้าแล้วเศร้าเลย จมเลย

แต่ตอนนี้ เศร้าแล้วมันก็ยังมียังๆบ้าง

มันยังสามารถที่จะถอนออกมาได้ด้วยการฟังธรรมะบ้าง

อ่านธรรมะบ้าง หรือด้วยการคิดอะไรไปเพลินๆ

หรือสวดมนต์หรืออะไรก็แล้วแต่ มันมีข้อเปรียบเทียบ

พอมีข้อเปรียบเทียบที่เป็นบวก มุมมองของคุณจะเป็นบวกอยู่ตลอดเวลา

แม้กระทั่งในวันที่คุณรู้สึกว่าฟังชานที่สุด เศร้าที่สุด แย่ที่สุด

แต่มันก็ไม่แยเหมือนแต่ก่อน มันเปรียบเทียบได้นะ

**ถาม : ในระหว่างวันที่เราทำงานเยอะๆนะค่ะ เราจะไม่มีเวลา
เหมือนกับเสียโอกาสที่เราจะได้ไปภาวนานะค่ะ**

ที่ผ่านมานะ บางทีผมแทบจะไม่ได้แยกตัวปลีกตัวไปภาวนาเลย
คือผมก็สงสัยนะว่า ทำไมคนบ่นกันจ้ะว่าไม่มีเวลาภาวนา
เพราะว่าในความเป็นจริง ผมนั่งทำงานไปแป๊บๆ เดี๋ยวผมก็พัก
แล้วก็มานั่งดูลม ช่วงต้นๆนะ
มานั่งดูลมหายใจ ดูว่าเดี๋ยวมันก็เข้าเดี๋ยวมันก็ออก
ผมนั่งทำอยู่สับนานาก็ไม่เห็นใครมาว่าเลย

มันอยู่ที่การเพาะปลูกนิสัย
นิสัยในการภาวนา นิสัยในการเจริญสติ
ถ้าหากว่าคุณเพาะนิสัย ที่มันจะเป็นความเคยชิน
ที่จะอยู่ในแม้กระทั่งความวุ่นวายกลางที่ทำงาน

คุณเพาะนิสัยวันละนิดวันละหน่อย มันเหมือนหยอดกระปุก
ในที่สุดมันเกิดความเคยชิน
ตัวความเคยชินกับนิสัยในการภาวนาที่ถูกตองที่ดีพอนั้นแหละ
มันจะทำให้คุณสามารถภาวนาได้ทั้งชีวิตโดยไม่มีข้ออ้างนะ

นิทานโทสะ ตอน อย่างมาว่าฉันนะ!

โดย ชลนิล

รูปภาพประกอบโดย เขมเบ้

ถ้าใครโดนคนรอบข้างช่วยกันปะหน้าว่าเป็น “นักปฏิบัติธรรม” เป็นคน “ธัมมะธัมโม” แล้วล่ะก็...เชื่อได้เลยว่าเขาเหล่านั้นจะต้องได้รับการคาดหวัง คาดหวังจากคนอื่นว่า ต้องเป็นคนดี จิตใจงดงาม และที่สำคัญ...ต้อง “โกรธไม่เป็น”
หาไม่รู้...หึหึ

รุ่นพี่ผมก็เป็นอีกคนหนึ่งที่ถูกโดนคนทั่วไปมองเห็นว่าเป็นคน “ธัมมะธัมโม” เป็นนักปฏิบัติธรรม เพราะแกชอบอ่านหนังสือธรรมะ นั่งสมาธิ เข้าวัดเข้าวา และอื่น ๆ อีกมากที่จะทำให้ใคร ๆ ประทับตราแกลงในเรื่องนี้

มีเรื่องหนึ่งที่คนทั่วไปไม่ค่อยรู้ คือรุ่นพี่ผมคนนี้แถมเป็นคนใจร้อน ชีโมโห ชนิดโทสะอยู่ปลายจมูก ชนิดที่ใครอย่ามาจี้ถูกจุดเขี้ยว เดี่ยวพระเพลิงจะไหม้เอา

ตัวพี่เขาก็รู้จักนิสัยตนเองเช่นกัน จึงสนใจนั่งสมาธิ ภาวนาเพื่อขัดเกลาดนเอง...แต่ก็นั่นแหละนะ เจ้าตัวโทสะนี้ มันติดนิสัย สันดานกันมานานหลายชาติหลายภพแล้ว ไม่ใช่จะมาภาวนากันนิดหน่อย แล้วจะเป็นคนดี จิตใจเยือกเย็น ชนิดใครใคร่ไม่เป็นชะเมื่อไหร่

วันหนึ่งรุ่นพี่ผมกำลังคุยกับเจ้านายด้วยปัญหาเรื่องงานอะไรสักอย่าง ผมก็จำไม่ได้แล้ว รู้สึกว่ามีความขัดแย้งกัน ต่างฝ่ายต่างมีเหตุผลของตัวเอง คนที่พูดคุยด้วยความขัดแย้งย่อมมีโทสะรองเป็นพื้นอยู่แล้ว รอว่าใครจะเป็นฝ่ายจืดติดก่อน

และเจ้านายผม ก็เป็นฝ่ายจืดเพลิงโทสะลูกน้องโดยไม่รู้ตัว

“...ยังนั่งสมาธิอยู่หรือเปล่า”

ที่ถามอย่างนี้เพราะอยากจะดิงว่า คนธัมมะธัมโม ทำไม่ถึงเถียงแกไม่เลิกสักที หรือนั่งสมาธิจนเพี้ยนไปแล้ว

หารู้ไม่ว่า คำถามแบบนี้แหละ คือเชื้อเพลิงโทสะชั้นดีสำหรับบางคนเลยทีเดียว

“ยังทำอยู่!” เสียงดั่งลั่น พร้อมพูดใสต่อเป็นชุด...

“ที่ผมนั่งสมาธิ ปฏิบัติธรรมนะ ไม่ใช่ที่ผมเป็นคนดีนะ...เพราะผมมันเลย ไม่ได้ อารมณ์ร้าย ถึงได้มาภาวนา...หัวหน้อยามาคิดว่าผมทำแบบนั้นแล้วผมจะเป็นคนใจเย็น เป็นคนดีไม่เถียงใครนะ...เพราะผมไม่ดีนี้แหละ ถึงได้มาภาวนา”

เสียงดั่งลั่นไปทั่วห้องทำงาน ขนาดคนเป็นหัวหน้อยายังหัวหด หน้าเสีย ไม่คิดว่าจะช่วยไปแหยถูกจุดได้ขนาดนี้

ครุบาอาจารย์ท่านเคยสอนว่า พวกที่ชอบนั่งสมาธิ กดข่มกิเลสตัวเองเป็นประจำนี่ เวลาที่กิเลสมันหลุดออกมาได้แล้ว มันจะร้ายกว่าคนทั่วไป เพราะถูกข่ม ถูกขังมานาน

ถ้าเราปล่อยให้กิเลสมันทำงานไป โดยมีสติคอยตามรู้ ตามดู ไม่กดข่มบังคับ รักษาศีลห้า ระวังไม่ให้มันหลุดทางกาย วาจา คอยดูกิเลสทำงานไปเรื่อย ๆ ก็จะเห็นธรรมชาติการเกิด – ดับของมัน

โทสะก็เหมือนกิเลสตัวอื่น...มันเกิดเพราะมีเหตุ และดับเมื่อหมดเหตุ

ถ้าไปรังเกียจมัน ก็เท่ากับมีโทสะซ่อนโทสะเข้าไปอีก เป็นการเพิ่มเชื้อไฟอย่างไม่หยุดหย่อน ยิ่งถ้าไปกดข่ม บังคับก็ไม่ต่างจากเอาฝาไปปิดในหม้อน้ำที่กำลังเดือดปุด ๆ มันหลุดมาได้เมื่อไหร่ ความแรงของมันย่อมคูณสามคูณสี่ เข้าไป

อดทนตามดูมันไปเรื่อย ๆ ถ้าสติไว โทสะไม่ทันออกฤทธิ์มากมันก็ดับแล้ว... หากสติอ่อน รู้ไม่ค่อยทัน ย่อมโดนกิเลสทำร้าย แม้ตัวโทสะดับแล้ว บางทียังมีอาการอัดอั้น รุม ๆ ในใจต่อเนื่อง

เหมือนกับกองไฟ ต่อให้มันหมดเชื้อแล้ว ความร้อนก็ยังแผ่กระจายอยู่อีกระยะหนึ่งก่อนมันจะจางหาย... ถ้าไม่มีใครไปเติมเชื้อให้มันอีกนะ...

-----ooo-----

สนใจลงทุนแล้ว เริ่มต้นอย่างไรดี?

Mr.Messenger

จากบทความตอนแรก ย้ำกันไปแล้วว่าการลงทุนมีความเสี่ยงนะครับ ขั้นตอนต่อไป เมื่อเราตัดสินใจลงทุนแล้ว ก็ต้องมาเลือกกันว่าตัวเราเองเหมาะที่จะลงทุนอะไร วิธีก็ไม่ยากครับ ถามตัวเองก่อนว่า เราได้รับผลตอบแทนได้มากหรือน้อยแค่ไหน หากสามารถรับผลตอบแทนที่อาจเกิดจากการลงทุนได้น้อย ก็จำเป็นต้องลงทุนในสินทรัพย์ที่มีความเสี่ยงต่ำ แต่ถ้ารับผลตอบแทนได้มาก ก็สามารถลงทุนในสินทรัพย์ที่เสี่ยงสูง มีโอกาสทั้งกำไร และขาดทุนสูงตามไปด้วย

รับความเสี่ยงได้มากน้อยนี้ ดูเป็นนามธรรม วัดกันได้อย่างไรกันครับ เอาเป็นว่า นิยามกันใหม่ให้เข้าใจตรงกันนะครับ รับความเสี่ยงได้ระดับต่ำ ผมวัดว่ารับผลตอบแทนได้ไม่เกิน ๕% ระดับปานกลาง รับผลตอบแทนได้ไม่เกิน ๑๐% สุดท้ายระดับสูง รับผลตอบแทนได้เกิน ๑๐% ขึ้นไป

สำหรับคนที่สามารถตอบตัวเองได้เลย ก็อาจไปเริ่มหาสินทรัพย์ที่อยู่ในระดับความเสี่ยงที่ตัวเองรับได้ แล้วเริ่มศึกษา วิเคราะห์เพื่อลงทุนได้ทันที แต่สำหรับผู้ที่ยังไม่เคยลงทุนมาก่อน ยังไม่เคยถูกใครเรียกว่านักลงทุน ก็จะมีคำถามเกิดขึ้นในใจคือ เราจะรู้ได้อย่างไรว่า ตัวเราเองรับความเสี่ยงได้เท่าไรกัน ในเบื้องต้น ผมแนะนำให้เริ่มจากการลงทุนในสินทรัพย์ที่มีความเสี่ยงต่ำก่อนนะครับ พอเริ่มคุ้นเคย ก็ค่อยๆ ขยับความเสี่ยงของตัวเองมากขึ้น เพิ่มความเข้มข้นของการลงทุนไปที่ระดับ

ปัญหาต่อมาคือ ถ้าค่อยๆ เพิ่มความเสี่ยงขึ้นไปเรื่อยๆ แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรว่า เราควรหยุดความเสี่ยงของเราไว้ที่ระดับไหน คำตอบก็คือ ระดับที่ทำให้เรากินอิ่ม และนอนหลับอย่างสบายใจ ไม่เป็นกังวลมากเกินไป เข้าทำนอง เดินทางสายกลาง ไม่ถึงเกินไป ไม่หย่อนเกินไป นั่นล่ะครับ

แต่มีอีกสิ่งหนึ่งที่นักลงทุนมักพลาดในการเริ่มต้นลงทุน ก็คือ คาดหวังผลตอบแทนจากการลงทุนมากเกินไป จนเกิดเป็นกิเลส อยากรวย อยากกำไรเร็วๆ เยอะๆ จนลืมนึกไปว่า การลงทุน ก็อยู่ภายใต้กฎไตรลักษณ์ (ทุกสิ่งล้วน อนิจจัง) เช่นเดียวกับสรรพสิ่งทุกอย่างในจักรวาล ตัวเราซึ่งเป็นนักลงทุนมีหน้าที่ทำเหตุให้เกิดครับ ส่วนผลที่จะตามมานั้นไม่ต้องไปคาดหวังมันมาก เพราะหากสร้างเหตุให้ดีแล้ว ผลที่ตามมาย่อมดีตามเช่นกัน

แต่ถ้าเราตั้งต้นลงทุนด้วยความคิดที่ว่า อยากรวยเร็วๆ เราจะถูกบีบให้หาสินทรัพย์ที่มีความเสี่ยงสูงกว่าที่ตัวเองยอมรับได้ แล้วเข้าไปลงทุนทันที และในขณะที่เข้าไปลงทุน เราก็จะไม่พยายามศึกษาข้อมูลอย่างละเอียด เพราะเราอยากจะรวยเร็วๆ เห็นไหมครับ แค่อัปเดตผิด โอกาสผิดพลาดก็มีมากขึ้นทันที

เปลี่ยนทัศนคติใหม่เสียว่า เราเริ่มต้นลงทุนเพราะ เราต้องการตั้งตัวอยู่ในความไม่ประมาท หากเราไม่เริ่มลงทุนเอาตอนนี้ และมัวแต่ใช้สอยอย่างไม่ระมัดระวังไปเรื่อยๆ เปรียบไปก็เหมือนใช้ชีวิตอยู่บนความเสี่ยงอยู่แล้ว สิ่งไม่คาดคิดอาจเกิดขึ้นกับเราได้ทุกเมื่อ อาจมีเหตุให้เราต้องใช้เงินฉุกเฉินขึ้นมาตอนไหนก็เป็นได้ เห็นไหมครับ...ยังไม่ได้เริ่มต้นลงทุนด้วยซ้ำ ตัวเราเองก็เผชิญกับความเสี่ยงอยู่ตลอดเวลา

สรุป เมื่อคิดจะเริ่มลงทุน สิ่งแรกที่นักลงทุนควรทำก็คือ ปรับทัศนคติของเราให้ถูกต้องตามความเป็นจริง ไม่คาดหวังผลกำไรจากการลงทุน มากหรือเร็วเกินไป สิ่งที่สองก็คือเลือกหาการลงทุนที่เหมาะสมกับความเสี่ยงที่ตัวเองยอมรับได้ หากไม่รู้ ก็เริ่มจากการลงทุนที่มีความเสี่ยงต่ำ แล้วค่อยๆ ขยับความเสี่ยงขึ้นไปเรื่อยๆ ดูว่าจุดไหนที่เรายอมรับได้ ง่ายไหมครับ

การลงทุนอะไร ที่ให้ผลตอบแทนสูงกว่าเงินฝากธนาคาร ทั้งยังมีความเสี่ยงต่ำ ครึ่งหน้า จะมาเฉลย และเจาะลึกกันดูครับ

รอรอยใจที่ไหลหลง

มกคความรัก

อ. สุรวัฒน์ เสรีวิวัฒนา

ยามหน้าแล้ง ใครๆ ก็มักแหงนหน้ามองท้องฟ้า
ด้วยคาดหวังว่า จะเจอเมฆฝนก้อนใหญ่สักก้อน
ที่พอจะกลั่นน้ำให้ตกมาราดรดให้น้ำใจได้บ้าง

น้ำฝนย่อมต้องมีเหตุคือก้อนเมฆที่หนาแน่นพอ
ก้อนเมฆก็ย่อมต้องมีเหตุคือไอน้ำมารวมกัน
ไอน้ำก็มีเหตุจากผิวน้ำและความชุ่มชื้นของแผ่นดิน
แล้วความชุ่มชื้นก็มาจากฝน
หมุนวนเปลี่ยนจากสิ่งหนึ่งไปสู่อีกสิ่งหนึ่ง
อย่างหาวันจบสิ้นไม่เจอเจอ

น้ำ แทรกซึมเอิบอาบอยู่ในทุกสรรพสิ่ง
ทั้งทั่วสรรพางค์กายก็เอิบชุ่มด้วยน้ำ
คราใดที่ความหมองเศร้าเอ่อล้นท้นท่วมใจ
ครานั้นน้ำตาก็อพล้นเอ่อล้นหยดหยาดลงอาบหน้า

ด้วยเพราะไม่ปกติของใจ
ใครที่ถูกความหมองเศร้าเอ่อล้นท่วม
ใจก็ยอมไหลไปกับกระแสของความหมองเศร้า
ใจก็คลุกเคล้าไปกับระลอกความหมองเศร้า
ไม่ต่างกับคนที่ไม่มีกำลังพอจะแหวกว่ายอยู่
ในสายน้ำที่เชี่ยวกราก ในท้องทะเลที่บ้าคลั่ง
หากทอดอาลัยที่จะแหวกว่ายต่อไป
ไม่นานก็จมหายไป

อย่าตะโกนร้องขอให้ใครมาช่วย
อย่าร้องขอกำลังใจ ขอความเข้มแข็งจากใคร
เพราะใครจะมาให้อะไรกับใจเราได้เล่า
มีแต่ใจเราเท่านั้น ที่จะช่วยใจเราเอง

ยันใจให้ตั้งขึ้น แล้วตามร่องรอยของน้ำตาไป
ตามไปดูซิว่า น้ำตามาจากที่ใด

ยันใจให้ตั้งขึ้นเท่าที่จะมีกำลัง
แล้วตั้งใจ ดูนิงๆ ลงไปที่ความเจ็บปวด
ตั้งใจ ดูนิงๆ ลงไปที่ความเศร้า
แล้วจะมีสักวัน
ที่ได้เห็นใจติดออกมาชั่วขณะหนึ่ง
โดยที่เราไม่ต้องออกแรงยื้อจิตใจ
ให้ออกมาจากความเจ็บปวดความเศร้า

ในขณะใดที่ใจติดออกมาได้
ความเจ็บปวด ความเศร้า
จะเหมือนมันถอยห่างออกไปจากใจ
มันไม่อาจครอบงำใจได้ อยู่ชั่วขณะหนึ่งนั้น

ตั้งใจ ดูนิงๆ ลงไปที่ความเจ็บปวด
ตั้งใจ ดูนิงๆ ลงไปที่ความเศร้า
ตั้งใจดูให้บ่อยๆ แม้จะดูได้เพียงเสี้ยวขณะหนึ่ง
ใจจะค่อยๆ เข้มแข็งขึ้นด้วยตัวเอง
แล้วไม่นานนัก จะเห็นร่องรอยใจ
ที่ไหลหลงไปในความเศร้าความเจ็บปวด
ร่องรอยใจที่ไหลหลงไปนี้แหละ
คือประกายของความตื่น ความเบิกบาน

ตามร่องรอยใจที่ไหลหลงไปเรื่อยๆ
ใจก็จะตื่นขึ้น ๆ เบิกบานขึ้น ๆ
จนทั้งความเจ็บปวดความเศร้าออกไป
เหลือเพียงความทรงจำที่ไม่อาจทำร้ายใจได้อีก

เมื่อถึงวันนั้น
ใจจะเข้มแข็งโดยที่ไม่ต้องมีใครมาช่วย
เมื่อถึงวันนั้น จะแจ้งใจว่า
ความเศร้า ความเจ็บปวด ความทุกข์ระทม

เป็นเพียงภาพมายาที่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป
ความรักก็ชั่วคราว ความสุขก็ชั่วคราว
ไม่มีสิ่งใดเลยในโลกนี้จะอยู่กับเราไปตลอดกาล

มานมนตรา ฉบับที่ ๑๑

โดย ชลนิล

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

ระเบียงบ้านร่มลงมากแล้ว ลมพัดแผ่วพลั่ว แดดยามเย็นส่องแสงสีส้มเหลือง อาบไล่
สนามหญ้าเล็กๆ และเลยขึ้นมายังหนุ่มสาวทั้งสาม

“คุณมีคำอธิบายในเหตุการณ์ทั้งหมดไหม” ชายหนุ่มถามพันเกลียว

“ฉันไม่จำเป็นต้องอธิบายอะไร คุณเห็นเธอ ฉันก็เห็น แต่สิ่งที่เธอให้คุณเห็น ฉันไม่เห็น”

“ที่พี่มดเห็น มันมีความสำคัญยังไงคะ” ปีกแก้วถาม

“พี่บอกไม่ถูก” แววดาเขาอิดโรย “ถ้าแก้วเชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด พี่คิดว่าได้เห็นอดีตชาติ
ของตัวเอง”

ทุกคนเงยบกริบ มรรคาบรรยายลมหายใจแผ่วๆ เรื่องราวต่างๆ ถูกนำมาปะติดปะต่อกันจนเกิด
ความเข้าใจรางๆ

“ผู้หญิงคนนั้นพูดถูก ต่อให้เธอเล่าอดีตชาติทั้งหมดให้พี่ฟัง พี่ก็คงไม่มีความคิดเข้าใจอะไร
นอกจากคิดว่าได้ฟังนิทานเรื่องหนึ่ง

“แล้วที่เธอให้พี่มดเห็นล่ะคะ” ปีกแก้วซักต่อ ชายหนุ่มส่ายหน้า

“มันเหมือนกับการดูหนัง ที่เราเข้าไปมีส่วนร่วมได้เท่านั้น พี่ไม่อาจรู้เลยว่าในอดีตพี่เป็นใคร มี
ความคิดยังไง และต้องการทำอะไร...อดีตมันจบไปแล้ว พี่ไม่ใช่เขา”

นัยน์ตาของพันเกลียวจรัสแสงขึ้น คล้ายหล่นเข้าใจอะไรบางอย่าง

“ที่ผู้หญิงคนนั้นพยายามให้คุณจดจำเรื่องราวในอดีต ก็เพราะเธอต้องการให้คุณกลับกลายเป็น
คนคนนั้น ฉันว่าเขาคนนั้นต้องมีสัญญาผูกพันบางอย่างที่ยังไม่ได้คลี่คลาย”

มรรคาเริ่มอ่อนแรง

“ผมเหนื่อย” เขาพูดอย่างรู้สึกริ๊งๆ “เราพักเรื่องนี้กันไว้ก่อนเถอะ พรุ่งนี้ผมกับคุณต้องไปคุย
กับ ‘เจ้าพ่อ’ กันอีก ผมอยากเรียนรู้ว่า ‘เจ้าพ่อ’ ของที่ตรงนั้น กับ ‘จ้าว’ ในอดีตของผม ใครจะเก่งกว่ากัน”

เขาพยายามพูดให้เป็นเรื่องขัน แต่พันเกลียวชะงัก เงยหน้าสบตามรรคา แววดาหล่นบอกให้
เขารู้ว่า เรื่องราวทั้งหมดกำลังถูกเชื่อมโยงเข้าหากัน ประกายสว่างวาบพุ่งเข้ามาในความคิด...

กะพ้อเริ่มติดตามเขามาตั้งแต่วันที่เข้าไปในดงไม้ เสียงประหลาดที่ก้องในโสตประสาทเขา กับ
เสียงหัวเราะของจ้าวก็คล้ายคลึงกัน...และสุดท้าย คำพูดที่เขาเพิ่งจดจำได้...

...สัญญา...

มรรคาขับรถไปส่งพันเกลียว ส่วนปีกแก้วถูกป่าแฉล้มและคุณสุกเ็นรุ่มสัมภาษณ์

“เป็นยังงี้บ้างคะคุณ ทำไมหายเจ็บกันไปนาน นาน” แม่บ้านใหญ่เริ่มคำถาม

“ไม่เป็นยังงี้จะป้า”

ป้าแก้วตอบกลางๆ

“นี่แน่ะ” คนอยากรู้ฟาดหัว “อย่าเล่นลั่นกับคนแก่สิคุณก็...ป้าอยากรู้ว่าไล่ผีไปได้หรือยัง แล้วเข้าไปทำอะไรกันตั้งนาน”

“เข้าไปปรึกษาปัญหาเศรษฐกิจของชาติกันนะจะป้า...แหม...ถกเถียงกันตั้งนาน เลยออกมาเข้าไปหน่อย” พุดจบเด็กสาวก็หลบฝ่ามืออุมๆ ที่ฟาดมาอีกครั้ง

“โธ้ย จะฆ่ากันหรือใจจะป้า...บอกให้ก็ได้ ทุกอย่างเรียบร้อยแล้วจะ”

“จริงหรือหนูแก้ว แล้วเป็นยังงี้ ไล่ยากมัย” คุณสุณีถามบ้าง

“ไม่ยากหรอกค่ะ” เด็กสาวลอบยิ้ม “คุณพันเกลียวเธอเก่ง”

“แล้วผีพวกนี้มาจากไหนกันครับ แต่ก่อนไม่เห็นมี” เจ้าชายที่เพิ่งกลับบ้านสนใจถามขึ้น

“เอ...ไม่รู้สิ” ป้าแก้วตอบ “มาจากพม่ามั้ง คงเป็นวิญญาณพม่าที่มารบกับไทยบ่อยๆ หรือไม่ก็พวกปญาดายา เขามาตามแรงงานชาวพม่า กลับไปพัฒนาบ้านเกิดนะ”

“คุณนี่ พุดอะไรเป็นเล่นเรื่อยเชียว” ป้าแฉล้มอดขัดไม่ได้

“แล้วตามักว่ายังงี้บ้างจะ คราวนี้คงยอมเชื่อเรื่องผีสางบ้างละสิ” คุณสุณีเอ่ยขึ้น

เด็กสาวยิ้ม “ไม่ทราบสิคะ เรื่องนี้ต้องถามพี่มค์เอง”

พุดอย่างนี้เพราะรู้ว่า ตัวคนถามไม่กล้าตั้งปัญหากับมรรคาแน่ๆ

“เอาเถอะ คุณแก้วพุดอย่างนี้ป้าค่อยโล่งอกหน่อย” ป้าแฉล้มถอนใจ

“จริงด้วย แม่แฉล้มจะได้ไปช่วยงานวันเกิดคุณพี่ได้อย่างสบายใจ” คุณสุณีเสริม

“แล้วคุณลุงจะจัดงานวันเกิดเมื่อไหร่คะ” ป้าแก้วถาม

“ศักราชนี้แหละ” คุณสุณีตอบ

“ดีจัง แก้วสอบเสร็จเป็นวันสุดท้ายพอดี”

“คุณแก้วเตรียมของขวัญหรือยังคะ” ป้าแฉล้มถาม

“ยังเลยคะ แก้วให้พี่มค์เป็นคนซื้อ ประหยัดดี”

ตอบแล้วจึงนึกได้ มรรคายังไม่ได้บอกเลยว่าทำไมวันนี้ถึงเดินทาง แว่วๆ ว่าเขาจะไปพรั่งนี้กับคุณพันเกลียว เท่าที่ดูจากเรื่องราวหลายๆ อย่างประกอบกันแล้ว ที่ตรงนั้นน่าจะผูกพันกับมรรคา...ถ้าเป็นไปได้ หล่อนไม่อยากให้เขาเข้าใกล้มันเลย

ห้องพระบ้านพันเกลียวค่อนข้างกว้าง มีขนาดใหญ่กว่าทุกห้อง ที่โตะหมู่บูชาประดิษฐานพระพุทธรูปขนาดใหญ่ เล็กเรียงรายลดหลั่นกันลงมา ด้านข้างจัดเป็นตู้เก็บอัฐิ มีรูปเก่าๆ ของบรรพบุรุษวางไว้อย่างเป็นระเบียบ ฝาผนังตั้งตู้หนังสือแบบโบราณขีดติดมุมห้อง ภายในแนบผนังด้วยพระไตรปิฎกและหนังสืออีกหลากหลายชนิด อีกฟากของห้องมีหีบขนาดใหญ่วางเรียงรายซ้อนกันสองสามใบ กลางห้องปูพรมเรียบ

พันเกลียวก้มกราบพระก่อนจะหันมากราบตู้เก็บอัฐิ เงยหน้ามองภาพบิดาที่ตั้งอยู่ท้ายสุดในแถวรูปภาพ

“ยาย ยังมีอะไรเกี่ยวกับพ่อที่ไม่ได้บอกฉันอีกไหม” หญิงสาวถามลอยๆ ผู้ฟังเบื้องหลังมีสีหน้า
อึดอัด

“จนป่านนี้ ยายยังจะไม่บอกฉันอีกหรือ” พันเกลียวหันขวับ “วันนี้ยายก็เห็น ‘เขา’ แล้วนี่ เหมือน
ในภาพนิมิตใหม่ เหมือนรูปในหนังสือที่ฉันเอามาให้ดูไหม”

แท้จริงพันเกลียวรู้จักมรรคาจากนิยายสารที่ปักแกวลงบทสัมผัสภาษาแต่แรก หล่อนจึงรับปากคุณ
สุณีไปไล่ผีที่บ้านเขา และบังเอิญคุณธมก็ติดต่อหล่อนผ่านทางภรรยาให้มาช่วยมรรคาเรื่อง ‘เจ้าพ่อ’
เช่นกัน

เส้นทางสองสายบรรจบที่ชายหนุ่มในนิมิตจริง ๆ

“ใช่” ยายค่อยๆ ตอบ “ใช่เขาจริง ๆ”

พันเกลียวจ้องหญิงชราตาเขม็ง

“พ่อของคุณมีความรู้ด้านไสยยะ อิทธิวิธีต่างๆ แต่ท่านไม่ใช่หมอผี” คำพูดเริ่มหลังไหลออกมา
“ท่านเป็นนักปฏิบัติธรรม เคยถือผ้าขาวติดตามพระออกธุดงค์กลางป่าหลายครั้ง จนตอนหลังพบแม่ของ
คุณ ท่านจึงแต่งงานใช้ชีวิตแบบคนธรรมดา”

“ครั้งหนึ่ง หลวงลุงซึ่งเป็นอาจารย์ของท่านอาพาธหนัก ท่านจึงไปเยี่ยมพร้อมแม่ของคุณซึ่ง
ตอนนั้นกำลังท้องอ่อนๆ อยู่ด้วย...กลับจากเยี่ยมหลวงลุง ท่านก็ดูแปลกไป พ่อคุณคลอด แม่คุณก็ตาย
เวลานั้นพ่อคุณเสียใจมาก คิดจะออกบวชแล้วปล่อยใหยายเลี้ยงคุณ...แต่ไปๆ มาๆ ท่านก็ไม่ทำพร้อมยัง
บอกว่า ท่านมีหน้าที่ ‘สร้าง’ คุณเพราะคุณมี ‘สัญญา’ บางอย่าง ดังนั้นท่านจึงสอนวิชาต่างๆ อย่างที่คุณรู้
จนกระทั่งท่านตายไปโดยไม่ได้ออกบวช”

“ ‘สัญญา’ ของฉัน เกี่ยวกับผู้ชายคนนั้นใช่ไหม” พันเกลียวถาม

“อาจจะใช่” หญิงชราตอบซ้ำๆ สีหน้าเป็นทุกข์ “ยายก็ไม่รู้เหมือนกัน พ่อแม่ของคุณตายเร็ว
เกินไป”

“พ่อเคยพูด หรือฝากอะไรถึงฉันอีกบ้างไหม” พันเกลียวถามเร็วเร็ว

อีกฝ่ายนิ่งคิดไปนาน ก่อนตอบอย่างไม่แน่ใจ

“มีอยู่ครั้งนึง ท่านเคยพูดท่านองว่า...เพราะความสงสารของคุณ ทำให้ตัวเองต้องเข้าไปพัวพัน
กับเรื่องที่ไม่ใช่ของตัวเอง” คำพูดชะงักไปชั่วครู่ “นี่อาจเป็นที่มาของชื่อคุณก็ได้...แต่ท่านก็ไม่เคยฝากอะไร
ท่านว่า วิชาที่ท่านสอนคุณจะทำให้คุณเข้าใจที่มาทั้งหมดเอง”

ดวงดาดาลึกของพันเกลียวฉายแววครุ่นคิด ตอนวิญญาณดวงนั้นทำให้มรรคาได้เห็น ‘อดีต’
หล่อนและปักแกวพบเพียงไอหมอกขาว ร่างกายขาด้านไม่อาจขยับเขยื้อน พันเกลียวพยายามรวบรวม
สมาธิ เพื่อควบคุมอำนาจของวิญญาณสาว แต่ก็ไร้ผล มีแค่เสียงกระซิบแว่วมาในโสตประสาท

“ปล่อยทุกอย่างให้เป็นไปตามอำนาจข้าก่อนเถอะ เจ้าเองยังไม่รู้อะไร กระทั่ง ‘สัญญา’ แห่งตน
ยังลืมนั่น เจ้าเคยบอกเองว่าจะยอมเข้าช่วยเหลือข้า...ไม่ใช่มีอำนาจเหนือ...”

หญิงสาวขมลุกชู แสงวิบวับคล้ายประกายดาวฉายเรื่องในความรู้สึก มันเป็นความยินดีถึงหดหู่ใจ
หล่อนไม่รู้ว่าเคยสัญญากับใคร และเมื่อใด แต่เวลานี้หล่อนรู้แล้วว่าตนเอง...มรรคา และกะพ่อ มีสิ่งโยง
ใยต่อกันอย่างตัดไม่ขาด

รถแทรกเตอร์ขนาดใหญ่กำลังทำงานอย่างขะมักเขม้นท่ามกลางแดดแผดแรง ที่ดินรกร้างเริ่มถูกปรับไถ เนินสูงหย่อมรถหลายลงมากมบริเวณแอ่งกระทะ แลไปลิบๆ จะเห็นบางส่วนของลวดหนามซึ่งไว้บอกอาณาเขต

ชายกลุ่มหนึ่งยืนอยู่ข้างรถตู้ แพนผังที่ดินถูกกางไว้เบื้องหน้า หัวหน้าผู้รับเหมาอธิบายถึงผลการปฏิบัติงานให้กลุ่มผู้มาจากกรุงเทพฯ ฟังอย่างละเอียด ห่างออกไปหญิงสาวคนหนึ่งกำลังยืนมองฝ่าเปลวแดดไปยังแนวดวงไม้ที่เห็นอยู่ไม่ไกล คิ้วหล่นขมวด ริมฝีปากมัมสนิท

“งานคืบหน้าดีนี่” มรรคาพูดเมื่อฟังคำอธิบาย “มีปัญหอะไรมั๊ย”

“เล็กๆ น้อยๆ ครับ แทบจะเรียกได้ว่าไม่มีปัญหอะไร”

“แล้วพวกชาวบ้านมาจูนวายุอะไรบ้างหรือเปล่า” ประสิทธิ์ถามอย่างสนใจ

“แรกๆ ก็มีครับ ชูจนพวกคนงานกลัวเหมือนกัน แต่พอทำๆ ไปถ้าไม่แต่ละต้อง ‘ตรงนั้น’ ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น มันเลยค่อยกล้ำทำงานกัน”

ขณะที่จะพูดคุยกันต่อ เสียงโทรศัพท์มือถือของมรรคาก็ดังขึ้น

“ขอโทษ” ชายหนุ่มเลี้ยงไปหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาพูด

“มรรคาค่ะ” เขากรอกเสียงลงไปสั้นๆ

“แกว่นะคะ” เสียงใสๆ ดังขึ้น “ตอนนี้พี่มค์อยู่ไหนคะ”

“พี่กำลังคุยเรื่องงาน มีธุระอะไรมั๊ยจ๊ะ” เขารับตัดบท

“ตะก็แกวโทร.ไปหาพี่ที่ออฟฟิศ เลขาคนสวยเขาว่าพี่มค์ออกต่างจังหวัดแล้ว”

“ใช่จ๊ะ วันนี้แกวสอบไม่ใช้หรือ มีเรื่องอะไรหรือเปล่า”

“แกวสอบเสร็จแล้วคะ วิชาเดียวเอง คือจ้ะ แกวจะเตือนเรื่องชื่อของขวัญให้คุณลุงคะ”

“ฮือ...พี่จำได้”

“แล้วก็...” เสียงจากปลายสายเงียบไปชั่วคราว “ระวังตัวด้วยนะคะ”

มรรคาชะงัก...เขารู้ว่าปึกแกวห่วงเรื่องอะไร

“แน่นอนจ๊ะ”

มรรคาเก็บโทรศัพท์แล้วเดินกลับสู่วงสนทนา เรื่องที่พูดคุยยังเกี่ยวกับงานปรับปรุงพื้นที่เตรียมการก่อสร้าง

“ผมว่าอีกไม่ถึงเดือน เราคงปรับปรุงพื้นที่รอบนอกเสร็จ ส่วนบริเวณ ‘ตรงนั้น’ คุณมค์จะว่ายังไงครับ” หัวหน้าผู้รับเหมาเอ่ยถาม

“รอไปก่อน” มรรคาขบริมฝีปากตอบ...พันเกลียวจะจัดการ ‘เจ้าพ่อ’ ได้หรือไม่ เขายังสงสัย

“ผมคงให้คำตอบได้ก่อนงานด้านนอกจะเสร็จ” ชายหนุ่มเสริม

“ครับ” หัวหน้าผู้รับเหมาตอบรับ

ประสิทธิ์มองนายช่างผู้คุมโครงการแล้วทำสีหน้าเป็นอันรู้กันว่า ปัญหาใหญ่ในงานครั้งนี้คืออะไร

...

“โอเค ตอนนี้ไม่มีปัญหาอื่นอีกมั๊ย” มรรคามองหน้าทุกคน “ถ้าไม่มี ยังไงเดี๋ยวผมจะเข้าไปในดงไม้ นั้น...ไปด้วยกันมั๊ย ประสิทธิ์”

คนถูกเรียกหน้าเพื่อน

“ผมว่าจะพานายช่างของเราไปดูพื้นที่ในโครงการก่อนครับ เพื่อมีปัญหาขัดกับแบบแปลนก่อสร้างยังงัย เราจะได้มีเวลาแก้ไขแบบก่อนการก่อสร้างจริง” พูดแล้วแทบกัดลิ้นตัวเอง

“ถ้าฉันผมจะเข้าไปกับคุณพันเกลียว” ชายหนุ่มพูดสั้นๆ หญิงสาวหันมาเมื่อได้ยินชื่อตนเอง

“พร้อมมั๊ย” เขาถาม พันเกลียวพยักหน้า

สองหนุ่มสาวเดินลงจากถนน ตัดที่ดินรกร้างเข้าไปสู่แนวไม้เบญจมาศหน้า โดยมีเสียงกระซิบกระซาบตามหลัง

“คุณมดแกใจกล้าจังวะ” ประสิทธิ์พูดกับนายช่าง

“กลางวันแสกๆ อย่างนี้คงไม่มีอะไรหรอก”

“แล้วผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร ใหลมารวมคณะด้วย”

“ไม่รู้สิ คุณมดแกแนะนำแค่ชื่อ นอกนั้นไม่ได้บอกอะไร”

“แฟนหรือเปล่า”

“บ้านะสิ ใครจะกล้าพาแฟนตัวเองเข้าไปในที่แบบนั้น นอกจากจะหาเรื่องดัดสัมพันธ์เท่านั้นเอง”

ซากของศาลเพียงตาหลงเหลือให้เห็นเพียงเศษไม้ไม่กี่ชิ้น พันเกลียวก้มลงมองก่อนเงยหน้าถาม

“เป็นฝีมือของคุณไช้มั๊ย”

ชายหนุ่มผงกศีรษะรับ หญิงสาวเดินผ่านเศษไม้อย่างไม่สนใจ

“คิดยังงัยคุณถึงกล้ารื้อมัน” หล่อนถามเรื่อยๆ

“ไม่ได้คิด” ชายหนุ่มตอบ “อยากรื้อก็รื้อ”

“แต่มันเป็นการทำลายอย่างร้ายแรงที่สุด” พันเกลียวพูดพร้อมจ้องตาเขา “ฉันยังแปลกใจว่าทำไมคุณได้รับการ ‘ตอบโต้’ แค่นั้น”

มรรคามองดงไม้ ริมฝีปากกระตุกคล้ายจะยิ้ม นัยน์ตาสีเข้มทอประกายจ้า

“ถ้าจะมีใครให้คำตอบได้ ผมว่าเขาคงรอเราอยู่ในนั้น”

พันเกลียวมองตามสายตาศายาชายหนุ่ม จิตสัมผัสคลื่นพลังอันรุนแรงที่แผ่ออกมาจากด้านใน มือหล่อนกำแน่น กำหนดจิต พยายามรวบรวมสมาธิพูดสั้นๆ

“เข้าไปกันเถอะ”

เพียงก้าวแรกที่ย่างเข้าสู่อาณาเขตสีเขียว พันเกลียวสัมผัสถึงความผิดปกติทันที...แสงแดดที่แผดร้อนกลับกลายเป็นแสงเหลืองสลัวๆ ไม่ต่างจากตะวันใกล้ตกดิน ขนลุกกรูเกรียวทึงๆ ที่พยายามตั้งสติมัน

มรรคาพาหญิงสาวเดินไปตามทางเล็กๆ สู่ใจกลางของอาณาจักรสนธยา เขารู้สึกผิดปกติไม่ต่างจากหล่อน แต่ก็ไม่พูด ทั้งยังคิดว่า พันเกลียวอาจมีวิธีแก้อาถรรพณ์ได้

“รอเดี๋ยว” พันเกลียวเรียก มรรคาชะงัก “ขอเวลาสักครู่”

หญิงสาวหลับตา รวบรวมสมาธิ ใช้ปลายรองเท้าจิกพื้น ท้องคาถาสั้นๆ สองสามประโยค

“พาฉันเข้าไปตรงกลางดงไม้ได้แล้ว” พันเกลียวลืมนึกไปถาม มรรคาทำตามโดยไม่ชักถาม

สองคนเดินกันไปเจียบๆ รอบข้างไร้สรรพเสียง ไม่มีการเคลื่อนไหว สายลมยังหยุดพัก ยอดหญ้า
แมกไม้หนึ่งสนิทราวกับภาพวาด แสงสว่างลดน้อยลงไม่ต่างจากยามเย็น

มรรคาหยุดยืนหน้าต้นไม้ เขาไม่เข้าใจว่าเหตุใดพาพันเกลียวมาที่นี่ แต่ตรงนี้ 'น่าจะ' เป็น
ศูนย์กลางของดงไม้

หญิงสาวมองต้นไม้ขนาดย่อมๆ ด้วยแวตาทะลัด กวาดสายตาผ่านกอหญ้าและต้นไม้รอบๆ
แล้วรู้ทันทีว่าทุกสิ่งในบริเวณนี้ถูกควบคุมด้วยอำนาจที่มองไม่เห็น กฤตยามนต์ที่หลอนกำกับไว้เมื่อแรก
เข้ามาไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อ 'มัน' เลย

"เรียก 'เขา' มาคุยกันก่อนไหมคะ" พันเกลียวถาม

"คุณจะใช้วิธีเดิมหรือ" ชายหนุ่มสงสัย

"ไม่...ฉันคิดว่าสวดคาถาเรียกก็น่าจะได้ ดูท่าทางเขาก็อยากแสดงตัวเหมือนกัน"

"เอาสี" เขาตอบรับสั้นๆ

หญิงสาวประนมมือไปทางทิศตะวันออก เริ่มสวดคาถาภาษาแปลกๆ มรรคายืนกอดอก ตั้งสติ
'อะไร' จะเกิดต่อจากนี้ เขาพร้อมจะรับมัน

เสียงสวดรวดเร็ว กระชั้น ประกอบด้วยคำสั้นๆ มาเรียงร้อยจนยืดยาว จังหวะขึ้นลงสูงๆ ต่ำๆ แต่ยังไม่
ทันที่กระแสเสียงจะซาลงไป พายุใหญ่ก็กระโชกเข้ามารุนแรงโดยไม่รู้ตัว

"ฮา...ครึ้น..." แมกไม้เอนลู่เหมือนจะหลุดถอน ญาราบเป็นแนวกว้าง เม็ดฝนขนาดใหญ่ซัด
เป็นแฉ่งๆ หนักอึ้ง ไม่ต่างจากเม็ดกรวด

เส้นผมยาวสลวยของพันเกลียวปลิวสะบัด รวากับเป็นคลื่นสีดำกลางทะเลบ้า หญิงสาวยืนนิ่ง
เหมือนขาถูกหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับแผ่นดิน ท่วงท่าของการสวดเปลี่ยนไป จากกระชั้นรวดเร็วเป็น
ทอดยาว นุ่มเนิบทว่าหนักแน่นเต็มไปด้วยพลังอำนาจ

มรรคายกมือป้องกันเม็ดฝน ย่อตัวเล็กน้อยเพื่อด้านต่อแรงพายุ ในครั้งแรกเขาคิดจะหมอบราบ
หลบแรงลม แต่เห็นพันเกลียวยังยืนนิ่งไม่รู้สึกรู้สมต่อความวิปริตของอากาศ เขาจึงเกิดแรงฮึด ต้องการ
เอาชนะ...ขนาดผู้หญิงยังไม่ยอมล้ม เขาจะยอมได้อย่างไร

สายลมยังไม่ขาดหาย เสียงหัวเราะกระหึ่มก็ดังแทรกขึ้นมาจากแผ่นดิน

"ฮา...ฮา...ฮา..." มันเป็นเสียงหัวเราะที่มรรคาได้ยินครวระลึกถึงอดีตครั้งล่าสุด

ชายหนุ่มหยีตาฝาดำพางฝนเพื่อหาต้นเสียง แต่แล้วกลับพบร่างสูงใหญ่ท่ามะเมื่อม ใบหน้าชา
ด้านผุดขึ้นมาโอบล้อมพวกเขาไว้ ชายหนุ่มหมุนคว้าง ซ้าย ขวา หน้า หลัง ต่างมีเจ้าตัวนี้เรียงรายเต็มไป
หมด

ทุกร่างมีขนาดสัดส่วนร่างกายเท่ากัน ใบหน้าแห้งตายซากเหมือนกัน พวกมันแค่นิ่งๆ ก็
คุกคามและกดดันประสาทเขาให้เกิดความหวาดกลัวได้ไม่ยาก

เสียงสวดของพันเกลียวซาลงๆ จนนิ่งเจียบในที่สุด สายฝนทั้งตัวระลอกสุดท้าย พายุหยุด
กระหน่ำ ใบไม้ไม่เคลื่อนไหว แต่เสียงหัวเราะเดิมยังกระหึ่มก้องจนแผ่นดินสะเทือน แทบจะปริแยก

พันเกลียวลืมหูลืมตา มรรคาเหยียดกายยืนเต็มร่าง สติกลับคืน เขาสุดลมหายใจ นัยน์ตาพันเกลียวทอ
ประกายเจิดจ้ามั่นใจ

“เรียกนายของพวกเอ็งมา” หญิงสาวดวงดก้อง เสียงหัวเราะพลันขาดหาย เหล่าสุรกายค่อยๆ ขยับเข้ามาช้าๆ มรรคาถอยร่นจนไปยืนเคียงข้างหญิงสาว

“หยุด” พันเกลียวใช้ปลายเท้าจิกพื้นพร้อมดวงตาดู ปิศาจเหล่านั้นหยุดชะงักไม่ผิดกับตุ๊กตาหมอลาน

“เรามีเรื่องที่ต้องพูดกัน” หญิงสาวร้องบอก คำตอบที่ได้คือความเงียบ

มรรคา มองท้องฟ้า เห็นพยับเมฆสีเทาแก่กำลังเคลื่อนเข้ามาปกคลุม ฟ้าแลบแปลบปลาบเป็นสีเงินยวง แสดงความพริ้วไหว อากาศรอบตัวขึ้นเหนียวและเย็นลงเรื่อยๆ แสงสว่างเหลือน้อยเต็มที โลกสนธยาถูกปกคลุมด้วยอำนาจที่มองไม่เห็น

“คุณต้องการอะไร” เขาถามเสียงไม่เบา ไม่ดัง

คราวนี้มีเสียงคำรามแปลกๆ คล้ายเสียงหัวเราะ คล้ายเสียงฟ้าร้องดังตอบออกมา

“ตึก...ตึก...ตึก...” ชายหนุ่มยึดกาย นัยน์ตาเจิดจ้า ความหวาดกลัวที่เหมือนตะกอนในใจคลายลง

“บอกผมสิ คุณต้องการอะไร” เขาถามอีกครั้ง

“เจ้าถามหรือว่าข้าต้องการอะไร...สา...สา...” เสียงตอบดังแหลม บาดหู “ๆเจ้าลืมไปแล้วว่าเคยให้สัจจาใจไว้กับข้า”

“สัญญาอะไร” มรรคาพยายามเค้นสมองคิด

“ข้าส่งไอ้หมอผีกับอีกะพ่อไปเพื่อรื้อฟื้นสัญญาของเจ้า หรือว่ามันทั้งสองทำงานไม่ได้ผลเลย”

กะพ่อ...ชื่อนี้จารึกในใจมรรคตั้งแต่แรกที่ได้ยิน

“แล้วแกเป็นใคร” พันเกลียวส่งเสียงขึ้นบ้าง คำตอบที่ได้คือเสียงหัวเราะเย้ยหยัน ดังไม่เห็นหล่นอยู่ในสายตา

มรรคาพยายามทำให้สงบ เรียบเรียงทุกเรื่องทุกสิ่งที่ผ่านมาเข้าไว้ด้วยกัน ปัญหาบางข้อคลี่คลายลงในขณะที่บางข้อติดตัน

“หรือว่าแกเป็น ‘เจ้าพ่อ’ อย่างที่ชาวบ้านเขานับถือกันจริงๆ” หญิงสาวยังพูดต่อ

ฉับพลัน มรรคาเงยหน้าขึ้น ประกายดาววรับ มองยังต้นไทรกลางป่าหญ้า

“มันไม่ใช่เจ้าพ่อ” เขาพูดเสียงเรียบ “มันคือ ‘จ้าว’ ที่ครั้งหนึ่ง เคยควบคุมบงการเป็นเจ้าชีวิตชาวบ้านกลุ่มหนึ่งเอาไว้”

เวลานี้ ไม่ใช่การตกลงใจเชื่อหรือไม่เชื่อความฝันของตน ทุกสิ่งกำลังเข้าสู่ปรอยของมัน ...ขณะนี้ ภาระอันใหญ่หลวงกำลังรอคอยเขาอยู่

(โปรดติดตามต่อฉบับหน้า)

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๑๖

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๑๖ ขอเชิญให้ท่านผู้อ่านมาชวนคิดชวนรู้
กถาวัตถุ ๑๐ หรือถ้อยคำที่ควรพูด เรื่องที่ควรนำมาสนทนากันในหมู่ภิกษุกันค่ะ
ทราบคำตอบแล้ว ส่งคำตอบได้ที่นี้ค่ะ --> [คลิกที่นี่](#)

ร่วมสนุกภายในวันศุกร์ที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๓
ผู้โชคดีจะได้รับ หนังสือพิมพ์ที่ไม่รู้ ๑๐ รางวัล ค่ะ ^_^/

จงเลือกคำที่เกี่ยวข้องกับคำอธิบายในแต่ละข้อ จากกลุ่มคำต่อไปนี้

ปัญญากถา ปวิเวกกถา อสังสัคคกถา วิริยารัมภกถา สมาธิกถา
ศีลกถา วิมุตติกถา วิมุตติญาณทัสสนกถา อัปปัจจกถา สันตฎฐิกถา

๑. ถ้อยคำที่ชักนำให้มีความปรารถนาน้อย
๒. ถ้อยคำที่ชักนำให้มีความสันโดษ
๓. ถ้อยคำที่ชักนำให้มีความสงัดกายสงัดใจ
๔. ถ้อยคำที่ชักนำให้ไม่คลุกคลีด้วยหมู่
๕. ถ้อยคำที่ชักนำให้ปรารถนาความเพียร
๖. ถ้อยคำที่ชักนำให้ตั้งอยู่ในศีล
๗. ถ้อยคำที่ชักนำให้ทำจิตมั่น
๘. ถ้อยคำที่ชักนำให้เกิดปัญญา
๙. ถ้อยคำที่ชักนำให้ทำให้พ้นจากกิเลสและความทุกข์
๑๐. ถ้อยคำที่ชักนำให้เกิดความรู้ความเห็นในภาวะที่หลุดพ้นจากกิเลสและความทุกข์

เฉลยของฉบับที่แล้ว

- พระเจ้าเดมิย์.....เนกขัมมบารมี
- พระมหาชนก.....วิริยบารมี
- สุวรรณสาม.....เมตตาบารมี

- พระเจ้าเนมิราช.....อธิษฐานบารมี
- พระมหोสถบัณฑิต.....ปัญญาบารมี
- พระเจ้าภุริทัต.....ศีลบารมี
- พระจันทกุมาร.....ขันติบารมี
- พระมหานารถกัศสปะ.....อุเบกขาบารมี
- พระวิสุทธิบัณฑิต.....สัจจบารมี
- พระเวสสันดร.....ทานบารมี

รายชื่อผู้โชคดีที่ได้รับหนังสือดังตฤณวิชันา ฉบับรู้จักรัก จำนวน ๑๐ รางวัล

๑. คุณวันดี จ.ชลบุรี
๒. คุณเปรมฤดี กรุงเทพฯ
๓. คุณจันสุดา กรุงเทพฯ
๔. คุณศศิมา กรุงเทพฯ
๕. คุณสุภาพร กรุงเทพฯ
๖. คุณณัฐพร กรุงเทพฯ
๗. คุณสิริพร จ.สงขลา
๘. คุณวิรัช จ.ปราจีนบุรี
๙. คุณดารารัฐ จ.เชียงใหม่
๑๐. คุณวิภาณี จ.นครปฐม

ขอแสดงความยินดีด้วยค่ะ ทางทีมงานนิตยสารจะจัดส่งรางวัลให้โดยเร็วค่ะ

และขอขอบพระคุณทุกท่านที่ร่วมสนุกกับทางนิตยสารด้วยค่ะ _/_ *^_^*